

Pro Biblioteca Sant Celoni

Lectors:

No puc, malgrat la resonància de l'article de Blanc-Blau, ni sabria penedir-me d'haver escrit la rèplica que la originà, entre altres motius, perquè els lectors de MONTSENY han pogut gaudir de l'admirable plàtica, barreja d'elogis i fineses, que en un esperit noblement polèmic m'ha prodigat.

Tinc d'agrair immensament els savis consells de tant *gran escriptor*; amb tota l'ànima cercaré d'avui en avant l'emplantament on caldrà erigir-li el monument i els donants per a sufragar-ne les despeses, es de creure que tractant-se de «Blanc-Blau» no hi hauran obstacles a vèncer. Aleshores quan tingui el llorer del mèrit, jo, per obra i gràcia d'aquest triomf del compatrici, hauré devingut *Excels poeta*.

No em caldrà pas la ratificació del mestre gentil, aquí les damisel·les més agraciades homenatgen, bastarà guardar la fulla impresa que menciono.

Al marge d'aquesta distinció, lectors, bé puc trobar suportable la carrandella de grafies, *ximplet*, *antipàtic*, *ridícol*, etc., que posen de relleu la riquesa del seu lèxic. Per això mateix no ha arribat a molestar-me. Us diré, justificant el mòbil de la meva impertinència, que l'objecte principal, o sia fer cultura, l'hauriem deixat de banda sense el present aclariment.

Vareig contestar el «Pro Biblioteca Sant Celoni», amb l'afany de brindar als lectors noves ocasions d'il·lustrar-se sobre aquesta matèria. Es ben palès que Sant Celoni no tèn pas suficients medis, que podríem nomenar post-escolars per completar la cultura de les novelles generacions. Una Biblioteca ens obriria en aquest cas l'horitzó de les possibilitats.

Molts imaginem que caldria un cruent sacrifici per obtenir-la. Sols és qüestió d'organització, i serien innombrables els beneficis que n'obtidríem.

Tot això que volia que us exposés Blanc-Blau per a no ésser el mateix que parlava a l'*Ateneu* i al *Tennis Club*, i que malgrat tot, no crec que pugui posar-me en ridícol, tota vegada que com més m'hi considerin més plasmada restarà la necessitat del que demano: *Cultura-Biblioteca*.

Per aclarir-vos que no *abrigo la meva personalitat abans que els interessos de tots*, estampo al peu de l'original el nom que ben dignament i amb orgull ostento, ara com adès.

Disposem-nos a homenatjar al *geni terral* que sab tan de tirar còsses disimuladament.

M. DOMENECH CAMA

Mots finals

En tota controvèrsia, quan aquesta es desenrotlla dintre d'un mateix cercle, hom suposa que hi ha d'haver un àrbitre que la controli; doncs essent en les mateixes planes d'una publicació, cas poc freqüent, ha d'ésser l'autoritat del director qui li perfoca dir la última paraula, sempre i quant l'assumpte sia ja prou explicat o es desvi del punt inicial.

No pot el senyor Martí Domenech Cama dir que s'hagi posat valla al seu pensament, s'ha expressat tal com sentia i hem tingut per ell un màxim de tolerància que no trobarà pas enlloc, i molt menys quan no l'acompanyi la raó.

L'assumpte debatut no voldríem ni tant sols assenyalar-lo, perquè poden els nostres lectors jutjar per si mateixos amb la sola lectura dels escrits publicats.

Per la nostra part estem identificats amb el pensament del redactor *Blanc-Blau* i per això creiem, com ell, que avui no és possible a Sant Celoni una Biblioteca de cultura superior; no obstant ens sembla un encert la creació de les Biblioteques Escolars circulants.

Enmig de l'estil confós i irònic emprat pel senyor Domenech, s'hi descobreix clarament que la raonada argumentació de *Blanc-Blau* l'ha desvirtuat, quan en lloc d'afiançar-se damunt de ço dit primerament, es conforma en comentar la contesta, i en l'únic paragraf que ho fa, s'ajusta al pensament de la carta dirigida a *Man-e-fly*. Les altres aclaracions sols caben dintre d'un tàcit i sincer reconeixement vers l'adversari.

Si hem de parlar clar, direm que no entenim el que volia ni que pretenia el senyor Domenech Cama amb la seva primera carta i que tracta d'aclarir en aquesta segona.

Recollim avui la seva noble intenció i procurarem complaure'l il·lustrant a l'opinió de tot quan faci referència a la Biblioteca i possibilitats de tenir-ne aquí, significant-li alhora que era aquest el nostre pla; però cal reconèixer que d'aquest punt a les molestes reticències del seu primer escrit, hi va un abim.

Queda, doncs, closa la polèmica.

G. i M.

«Biblioteques, si. Però, abans, cal que es sàpiga que és una biblioteca i el seu fi.»

«Tampoc, de primer antuvi, es té de donar a un públic vulgar les obres de la Fundació Bernat Metge.»

D'un editorial del *Diari de Mataró* «Llibres per a Biblioteques» per Josep M.ª Plans.